

Jocs Florals

Atenció Primària Metropolitana Sud

Sant Jordi 2024

En un instant tot pot canviar

Els malestars, fins ara anònims, cobren sentit,
guanyen un nom

I teva és la tasca de pronunciar les paraules

Ho fas, perquè has de fer-ho

Tot i ser conscient de la tempesta que provocaran

Quan comences a parlar, la teva roba blanca contrasta
amb la foscor que devora la persona davant teu

Mentre les paraules pronunciades van agafant sentit

I es tornen monstres de grans dents

I núvols que tapen el cel i comencen a plorar

Que dur és observar una tempesta, encara que no sigui
teva,

I que difícil és que, quan n'amaina una,
en comenci una altra

Una altra persona, un nou dolor, una nova tempesta

Et protegeixes amb un paraigua que intenta desviar
les gotes

Però alguna sempre aconsegueix mullar-te els peus

Només resta esperar que un dia torni a sortir el sol

I alegrar-te quan ho fa, que no sempre passa

Cristina Antón Calle

CAP Esparreguera

L'aigua

Miro al cel i no veig núvols.

Miro al riu i no veig aigua.

Miro a les muntanyes i no veig el color verd que tant m'agrada.

I penso què puc fer?

Sé què fer, sabem què fer.

Ho faré, lluitaré ho aconseguiré, ho aconseguirem.

Tornarà el blau, tornarà el verd, sí, tornaran.

Som aigua, l'aigua és vida.

L'aigua és l'arc de Sant Martí de les nostres vides.

Doncs ho faré, lluitaré, lluitarem ho aconseguirem.

Mirarem els nostres fills i direm hem lluitat, ho hem aconseguit.

I direm gràcies aigua per tot el que ens dones.

Poema curt, ràpid, senzill i blanc el 9 de març a la Cerdanya

Quan els colors desapareixen
i els sons s'esvaeixen

Quan el blanc tot ho envaeix
sí, és quan la neu apareix

Aquest hivern, tan esperada

Aquest hivern, tan desitjada

A les portes de la primavera

fa la seva entrada

Quan el blanc tot ho cobreix

un nou sentiment neix

reposat, efímer i fred

Els pensaments en blanc

tot ho atures

res més necessites

res més que la natura

I direm gràcies aigua per tot el que ens dones.

Rosa Maria Garrido Herrador

CAP Rambla-CAP El Pla

T'observo i no sé què dir.

Em quedo sense alè i gairebé no puc respirar...

L'aigua de la pluja t'ajuda a fer-te gran, a fer-te meu.

Tens tantes coses... l'horitzó n'és una, és quelcom més que una ratlla;

és el símbol que tu ets gran, que no acabes mai.

Pensament Viatger

A vegades, el meu pensament vol anar al darrere de les coses que ja es van quedar enrere, moments del passat que deixen records, bonics i dolents, que ensenyen lliçons.

A vegades, el meu pensament vol anar endavant, imaginant coses que no passaran, somia i s'il·lusiona jugant al futur, inventant, li posa a la vida murs, pateix simulant el que no s'ha d'esdevenir i s'allunya de les coses que passen ara i aquí.

A vegades, el meu pensament està en el present, gaudeix de les coses i valora els moments, s'omple d'alegria i de felicitat, quan viu les coses del moment real.

El meu pensament és agosarat, quan cervell, cor i vida estan alineats, m'anima, m'empeny sempre cap al davant, ansiós perquè el temps que tenim s'ha d'aprofitar.

El meu pensament no es cansa, és viatger, i cada dia em recorda que s'ha de viure el moment.

Diari de Mites

Com podria començar
per ensenyar-vos tot el que hi ha?
Recitant un poema del qual vull parlar
De la infermera en Atenció Primària.

Molts mites hi ha per desmentir,
Ja que a jubilar-nos aquí no venim
De feina molta en tenim
I de rols molts exercim.

Analítiques, cada dia en fem
Per esbrinar diagnòstics dels nostres pacients
A esmorzar una hora no estem
Ja que després a la consulta ens esperen els pacients.

Com formigues em comparo
Elles laborioses i treballadores en equip
Com els camaleons em comparo
Bons polifacètics i amb mimetisme per adaptar-se a l'equip.

No totes som iguals en aquest centre
Per això, cada una és especial
D'algunes rebràs educació sanitària per deixar de fumar
D'altres t'escoltaran i et donaran tècniques per al malestar
psicoemocional.

T'ajudem en els moments aguts de la teva malaltia
Tant, les que es veuen, com les que no
Et vindrem a visitar en els teus domicilis
Estiguem de vaga, tinguem cotxe o no.

De cronicitat, no n'hem parlat.
Ja que és una part bastant important
Aclaparada la infermera que es coneix el nom de tots els
pacients,
Ja que més de 1000 en tenim per cada contingent.

Però no vull que semblen narcisistes
en equip també treballem
Amb tots els professionals sanitaris units
Una bona atenció donem.

Meritxell Rivelles Micol
CAP Sant Andreu de la Barca

Primavera

Aquí estoy sin energía,
siento que mi vida no es mía,
que no soy de ninguna cofradía.

Estoy sola, ¿necesito sol?

O quizás ¿tengo bajo el cortisol?

Viene la primavera

Mi piel se regenera,

Capta la vitamina D

Se acabó mi estrés.

Helena Pérez Medina

Unitat de Salut Mental de L'Hospitalet.

Jo vaig escriure sobre una gata

Jo vaig escriure
sobre una gata
un dia qualsevol,
de matinada.

Les pàgines de la seva vida
eren el meu llibre,
el meu somni desvetllat,
el seu missatge...
les meves paraules.

La meva vida,
sempre per ella vetllada,
les tristeses,
convertides en alegria,
al voltant,
a trossets
volaven.

Els seus ulls,
la vida, de colors
contemplaven
i les rialles
de la meva boca
amb els meus llavis,
s'enredaven.

Hi va haver un dia
que vaig aprendre
d'una gata
que la bondat
i la noblesa,
sense demanar res,
es lliuren.

Vaig aprendre
sobre la senzillesa
de la vida,
vaig aprendre
a estimar
i a ser estimada.

Un dia vaig
escriure sobre una gata,
un dia qualsevol,
de matinada,
i aquell dia,
el seu missatge
es va escriure
amb les meves
paraules.

Una bona atenció donem.

Ens vesteixen de soldats

Mai he vist un blanc tan fosc,
passes fredes sufocants,
fent ressò d'una altra guerra,
que ens vesteixen de
soldats,
ens veiem dins la trinxera,
ulls que ballen dins el mar,
al ritme de la sirena,
el teu cor marca el compàs.

Envoltada entre les meves,
totes juntes caminant,
a trobar-nos cara el monstre,
d'ales negres i finals,
disfresses d'extraterrestres,
pintades d'adversitat,
blanc i verd fins a les celles,
lluitant per un nou demà.

Com podré amagar la
impotència?

Com sabré què hi ha darrere
aquesta porta?

No sé si seré prou forta.

Des del fons de l'oceà,
fins al cim més alt vull fer
sonar,
que, si se t'acaben les
forces,
jo t'agafo de la mà,
travessant els camps de blat,
passant per serres i valls,
sentirem que el món gira per
tothom igual.

Se'm fan nusos a la gola,
no sé per on començar,
a explicar aquella història,
d'aquell que no pot volar,
a un costat, xampany i sucre,
a l'altre, un final amarg,
no s'obre el paracaigudes,
però, igualment, he de saltar.

Com podré amagar la
impotència?

Com sabré què hi ha darrere
aquesta porta?

No sé si seré prou forta.

Des del fons de l'oceà,
fins al cim més alt vull fer
sonar,
que, si se t'acaben les
forces,
jo t'agafo de la mà,
travessant els camps de blat,
passant per serres i valls,
sentirem que el món gira per
tothom igual.

Alegría

Esta es una canción
con sonido y melodía,
que deleita los sentidos
solo o en compañía.

Composición armoniosa,
arte con instrumentos,
un placer para el oído
para el alma es un concierto.

Aisladas o combinadas
notas musicales suenan,
que por mano de poeta
fue la música y la letra.

Varias voces que se unen
agradables y soberbias,
notas bailando en el aire
que enamoran y embelesan.

Música celestial,
de cámara y ligera,
fácil, sin pretensiones,
música rica y viajera.

Bailarina de papel
luz en la sombra,
déjate ver
no te escondas.

La música se escribe,
también se canta.

La música se siente,
también se baila.

Margarita Cabezas Álvarez
Servei de Rehabilitació Sant Ildefons

Mirades que curen

Als malalts atents, amor infinit,
professió entregada, vocació pura,
en moments d'angoixa, lluita i tortura,
l'afecte és bàlsam, caliu infinit.

Cura que guareix, lleugera com el vent,
ànima que acull, amb mans plenes d'amor,
són llavors d'esperança, llum en la foscor,
quan el cor s'esmicola, desfet pel turment.

Entre medicaments i proves incertes,
res no iguala la dolça mirada, dels que
amb paciència fan de la nit alba.

Aquesta entrega, devoció eterna,
paciència i amor, en temps de guerra,
són els herois d'aquesta lluita interna.

Feu silenci

Feu silenci als anys perduts

Ja no hi ha ningú qui recordi el què

Del temps de viva entelèquia i de fe

De model i destí de turisme astut

D'insult pels que senten i pensen que tot

Ha de ser uniforme i immutable i remot

Dins un ordre central atàvic i eixut

No s'indignen! No criden les veus de ningú!

Que ja ni tan sols fan un gest resignat

A la veu hostatjada amb la por del mal

Proposa una data que ben segur

Haurà fet va i vell el problema ignot

O darà temps a arribar el sacerdot

Que absoldrà les culpes del tema tabú

Feu silenci perquè ja tot s'ha venut

He vist impotent un infant no ser atès

I els ulls de la mare trencar-se pel pes

I quelcom a dins meu s'ha trencat menut

Ara només és d'urgències que fem dol

Ara exigim papers i raons de vot

Només és si la sang brolla que movem el cul

Xavi Romero Lidon

CAP Sant Andreu de la Barca

Mite o realitat?

El mite de la caverna
No ens deixa veure, enlluerna.
Les ombres ens enganyen,
Es mouen erràtiques, ballen.

La nostra realitat s'ha tornat ridícula,
Estem tot l'any esperant la canícula.
En un món de llums artificials,
Vivim amagats, reals i virtuals.

Endevinar i percebre allò que és real,
en aquesta caverna, és un veritable mal.
Les ombres enganyen, brollen des del fons,
el veritable mite, les nostres il·lusions.

Dins aquesta obscuritat, la realitat s'esvaeix,
esperant el raig de llum que la veritat ens tria.
En l'eterna espera de la calor estiuenca,
mentrestant, estem atrapats en la caverna.

Pare, t'enyoro tant...
amb tu la meva felicitat era plena

Em guiaves pels camins de l'honestedat
i omplies el meu cor d'alegria

Pels foscos senders de la ingritud caminava
però tu estaves al meu costat

La teva saviesa em donava seguretat
i els teus somnis alimentaven la meva ànima

Companys de vida i experiències
feines i projectes omplien la nostra ment

Emocions compartides i rialles sinceres
que neixen d'un cor pur i amable

Et tornaré a veure, a sentir, a gaudir de la teva
presència?

Tots els dies de la meva vida m'acompanyaràs

Les teves paraules ressonaran dins meu
i la teva veu calmarà el meu desassossec

T'espero, abraçada a aquell arbre...
sí, aquell que tu i jo sabem

Laura Titos Fornieles

Servei de Rehabilitació Martorell

La cometa

Los ojos redondos de mi hijo sorprendidos quedaron cuando observaron que su cometa nueva cada vez se alejaba.

Ella, velozmente se introdujo en las nubes y no la vimos más...

Mi hijo sostenía el palito, ya sin hilo...

¿Y cuándo volverá?...

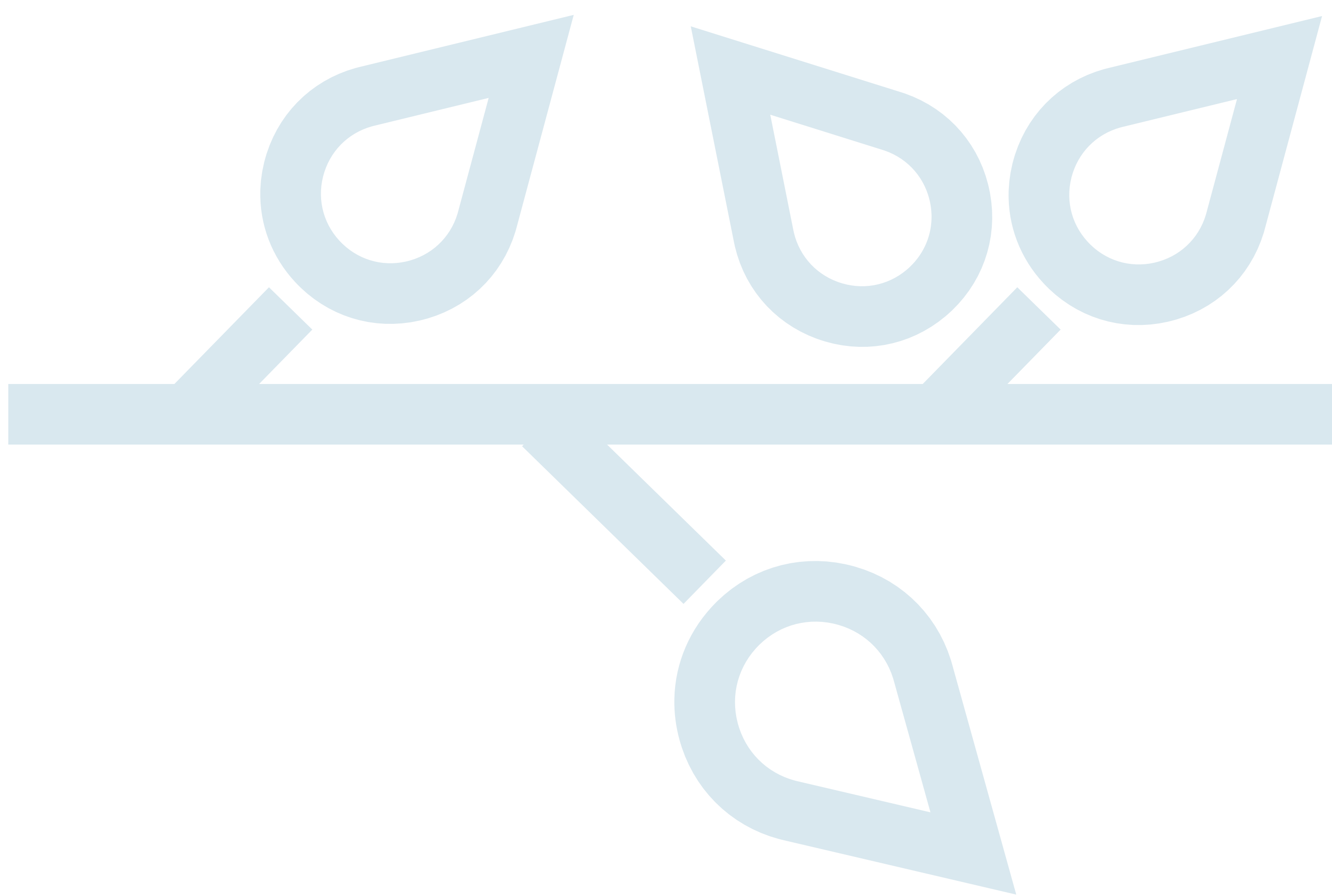
¡Te felicito, mi niño!

Posees la cometa más libre del mundo...

Sonrió y gritó:

Adiós, cometa
¡Te regalo las nubes!

Miro el cel i prenc consciencia de la terra,
la lluna m' il·lumina i acompanya per la serra
i quan surt el sol darrere la tempesta,
la olor de flors m' omple de festa
i si surt l'arc de Sant Martí, no paro de somriure,
quan l'arrebol apareix, si val la pena viure,
respiro profundament, si toco peus a sorra,
la natura ens dona vida i la pena me l'esborra.

Tinc el cor trencat

Tinc el cor trencat
des que vau marxar.
Vàreu ensenyar-me a viure
i us estaré eternament agraïda,
però no vàreu preparar-me
per la vostra dura partida,
i tot i que sé que és llei de vida,
ara tinc el cor trencat.

Tinc el cor trencat,
sento que em falta l'aire
i us trobo molt a faltar.
Els records m'envaeixen la ment
i les llàgrimes s'escapen sense voler.
El temps passa molt de pressa
però la vostra absència no passa desapercebuda
en els dies i en els meus pensaments
com arrels que creixen, en el meu cor trencat.

Tinc el cor trencat,
tot i que sé que he de lluitar.
Lluitar per tornar a somriure,
lluitar per continuar estimant,
lluitar contra els dimonis del vespre,
lluitar per seguir endavant.
Lluitar pels que queden
i pels que properament vindran,
que tornaran a recompondre
el meu cor trencat.

Batecs

Asseguda al teu costat, t'acarono la mà.
S'acosta el final, es despulla la fragilitat.
Contemplo els teus ulls, el teu cos, el teu ésser.
Qui ets tu i qui soc jo?

Un mar d'emocions, incerteses i pors em
traspassen el cor.
Només una veritat: som aquí, tu i jo connectats.
Agafats de la mà, fem camí. On aniràs?

I el dia que marxaràs, aquí seré, lluitant amb tu fins
al final.

No podem allargar, no volem escurçar, mes sí
donar sentit a cada instant,
eixamplar i fer volar, la teva vida que tant val.

Ja no et sento respirar, encara et puc contemplar.
Ja ha passat el patiment, vola lliure, més enllà.
On estàs? No ho sé del cert,
però jo sento el teu batec a dins meu per sempre
més.

No soc digne de tocar el misteri que m'envolta,
gràcies per confiar i deixar-te acompanyar.

Serpentina

Cerco paraules
perquè les bombes que esclatin
del cel siguin papallones amb
serpentes.

Cerco paraules.
Perquè l'únic plor que escoltem
siguin uns nadons acabats de nàixer,
no per fam.

Cerco paraules.
Perquè l'únic camí necessari i just
per tota la humanitat sigui
venerar la nostra vida i la dels altres.

Cerco paraules.
I els imploro que els únics
missatges d'auxili que empenyin
el mar siguin de pau no de queviures.

Cerco paraules.
Perquè que els únics sorolls que esclatin
i ens facin esverar siguin dels batecs
dels nostres cors per amor.

Cerco una paraula.
Perquè sigui universal .

-Prou-

Rosa Pérez Casanellas

ASSIR 8 de Març

Taquicàrdia

Les nostres mirades,
tot i els plors dels infants
i la febre pujant,
van creuar la sala.

Duies jersei rosa
i un llibre a les mans.
Vas treure els ulls de la prosa
per fixar-me el semblant.

Els ulls plorosos,
el cos calent,
cansament
i mal d'ossos.

Potser eren deliris
Qui sap!
En clavar-me l'iris
em vas fer volar el cap.

Passes a consulta
et seguia amb la vista.
I si et perdo la pista?
M'envaïa la culpa.

Et donaren l'alta.
Anant cap al carrer,
a la meva vora
et va caure un paper.

Un lloc i una hora.
Ja no em feia mal res,
però ho sento doctora,
segueixo malalta.

Francesc Rosales Bonilla

ACUT DELTA - CUAP de L'Hospitalet

Ei, ei companys! Veniu que us confiaré el secret dels bons professionals del servei de rehabilitació del APMS.

Haureu de parar l'orella perquè s'esbalairan.

Cadascú té el seu tarannà perquè entre centenars de llibres s'han format. Però el secret més important és la passió amb la qual treballen amb tots els convidats.

De totes les poblacions venen sens parar, eixerits per millorar.

Cada persona té el seu ritme de treball i pels professionals això és prioritat, ja que busquem que recuperin la seva funcionalitat.

I per tot el vostre esforç, i si l'escrit encara no és molt llarg, els treballadors del APMS us desitgen un feliç Sant Jordi amb milers de roses virtuals.

Perez Lopez, Maria del Carmen
Servei de Rehabilitació Viladecans

Esta noche

Esta noche
otros tejen la tela de araña
en la que alguna vez
me envolviste.
Sentada en el bar
de aquella vez
suena esa extraña música
que escuchábamos
tal vez solo suena en mi cabeza.
Recuerdo que nos dormimos
sobre la barra del bar
imitando una ridícula versión
de Casablanca.
El silencioso camarero
las impertinencias
de un borracho melancólico
el piano de fondo
y la voz ronca del cantante.
Cada nota
cazaba a la perfección
con las paredes y el mosaico.

Esta noche es un mar revuelto
que engulle cuerpos desamparados.
Despojos de un barco hundido
nafragado en la barra del mundo
que antaño fue nuestra.

Si mis palabras pudieran traerte
desde la otra esquina del mundo.
Traerte de vuelta
envuelto en mi propia red.

Vivian Lemes Ulloa

CAP Gelida

A Esther

Torno avui a una terra enyorada,
nostàlgia d'estius que recordo amb tendresa,
de jocs, de rialles i infinites xerrades,
d'alegries i pors, de desig i incertesa

El temps ha passat, però tot és on estava,
els ponts, els camins i la serra imponent,
l'espectacle tan bell de les nits estrellades
que només interromp el brogit del fort vent

Però si res ha canviat d'on sorgeix la tristor?,
passejant pel verd prat de precioses roselles
jo mateix em responc envaït pel dolor,
neix del fons del meu cor perquè ja no hi és... ella

Estimada Pati,
Com va tot pel paradís?
Et trobem molt a faltar cada dia...
Et pensem,
I t'enyorem.

La vida va ser injusta i efímera,
De goig i joia estava plena,
Bondat i noblesa.
Tranquil·litat i pau ens vas transmetre.

Quina vida més perversa,
De cop i volta la salut vas perdre,
És invisible quan és bona,
Però quan marxa ens envaeix una paüra tremenda.

Però tu, Pati valenta,
Vas tenir l'empenta
De mirar cara a cara la malaltia,
Ets el nostre exemple de vida.

Vital i riallera,
Sempre estaves contenta,
Un somriure a la cara,
No pots ser més bella.

On siguis i seràs a tots nosaltres cuidaràs,
Viu feliç al cel que aquí et pensarem,
I tu a dalt ens somriuràs amb un sol dia a dia radiant.
T'ESTIMEM, AMIGA ETERNA.

Chus Fernández Vázquez
EAP Sant Ildefons

Plou.

És un plugim constant, fi, deliciós. Surto fora.

Sento una olor dolça, suau, floral... el petricor... Ummm!

Ara l'herba ja m'humiteja les sabates.

Fa estona que no para i rumio, el temps, està a favor nostre, com més estona estigui plovent, millor:

els arbres, les plantes, els ocells, les papallones, els habitants del bosc, tots estaran contents.

Fins i tot la gent és més amable, de fàcil somriure. La calma i la tranquil·litat manen.

És part de la tradició: Per Sant Jordi sempre plou. Sembla una contradicció, com el fet que sigui un dia especial, de celebracions i regals per molta gent ... I, en canvi, treballem.

Doncs, a més de treballar. Plou! I tothom sembla feliç!

Veig la petjada d'una au sobre la barana, feta de fang: Ja hi ha basses, tot està xop, aigualós, la terra embeguda...

De cop, em desperto.

Estava somiant dins la meva migdiada!!!

I no plou.

Tot al contrari:

Tinc la boca eixuta, la calor és eixordadora. Estic amarat de suor.

Miro fora: l'herba seca, el sol crema, gairebé sento gemegar els arbres: tinc set diuen!

Cap ésser viu es belluga: fa massa calor. Tots estem esperant: a veure si aquesta nit refresca una mica i podem dormir tots, les bestioles i nosaltres.

I de lluny, sento els nens, cridaners, les mares nervioses, els clàxons dels cotxes, uns quants homes buscant raons sense motiu... i aquesta calor horrorosa que ho enganxa tot...

Em sembla que compraré la rosa al noi de la cantonada, encara que siguin més cares - així podran fer el viatge de fi de curs - fa massa calor per anar fent voltes amunt i avall...

Han dit els mitjans que ja tenim una onada de calor... i estem a l'abril!!!!!!

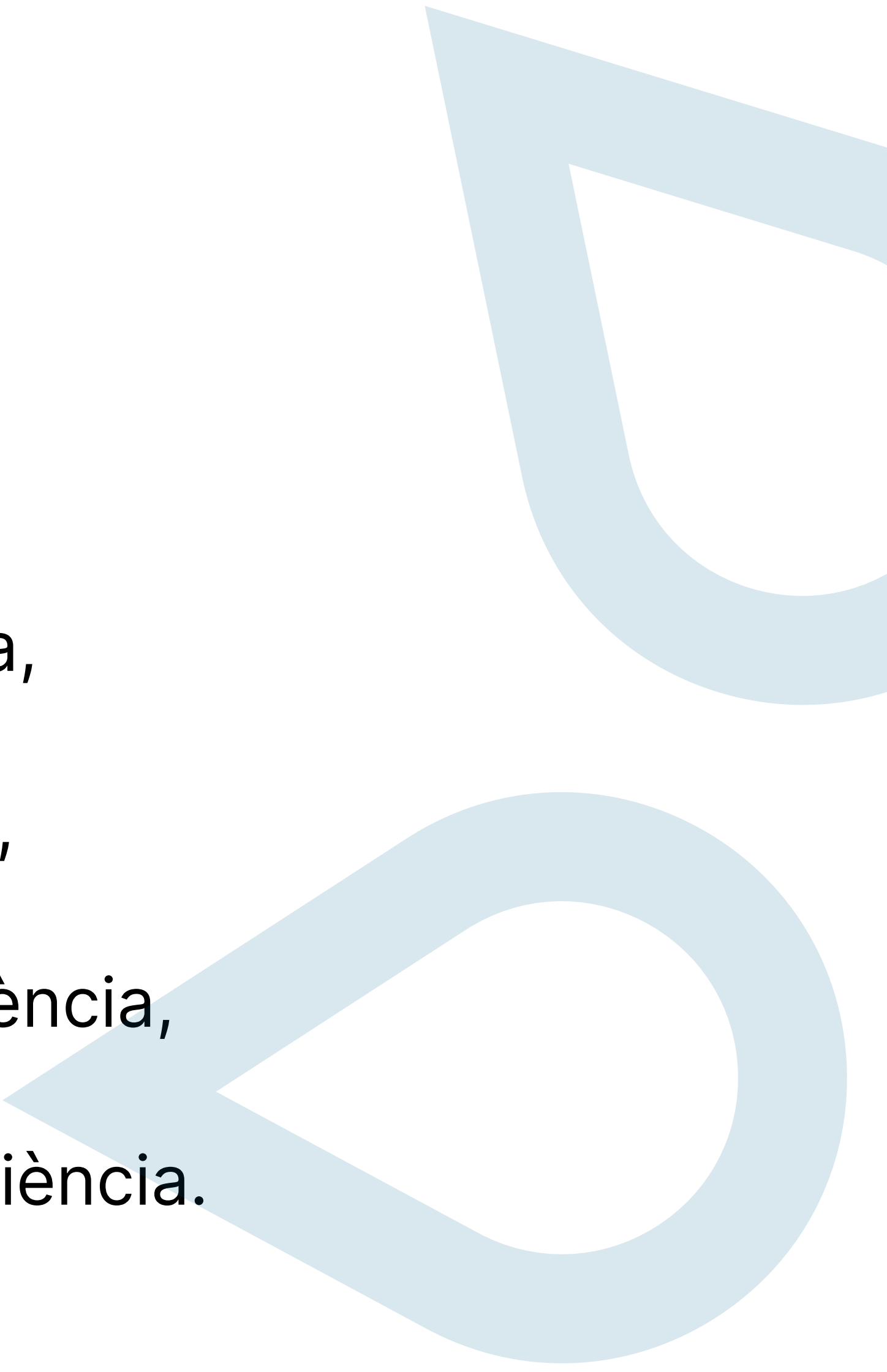
Fins quan podrem aguantar???

Estava millor dins del somni... segur.

I penso, el temps, mentre faci aquesta calor, està en contra nostre...

Sofia Riu i Moya

CAP La Granja

En honor a la deessa flora,
afloren les festes a Roma,
passà el temps amb paciència,
ara són Jocs de la Gaia Ciència.

Un gran sector d'intel·lectuals,
donà suport als jocs florals,
som ja a la Renaixença,
d'ells se'n senten fins a Pollença.

Pretén sentenciar l'usurpador franquista!
sense escapçar el pensament antagonista,
fruit d'una heroica resistència,
la tornem a celebrar a la nostra residència.

EL SUERO QUE ADORMECE

¿Qué se siente al desafiar a la muerte?

Tú, dulce suero, que adormeces y enturbias la sangre de las venas.

Tú, linfa que prometes e inviertes el sentido de cualquier ser vivo.

Del dolor haces un rumor, y del pánico un silencio innovador.

Siembras el reflejo ausentado del sentido de la vida,

regando mentes desnudas de pensamientos vanos.

Dime qué enigma revuelves en tus cristalinas aguas,

¿cuál es el rayo de vida y cuál es el de muerte instantánea?

Nit de mistos

Nit de mistos. Lluna plena.

10 persones, 20 persones, 30 persones:

un senyor gran que s'ofega, una joveneta amb febre,
un esquinç, una cremada, un infantó que gemega...

Nit de mistos. Lluna plena.

Qui deixa per fi l'espera?

I ara vindran de les parties:

balls, alcohol i a més rialles.

Després crits i bufetades

(uns ens venen de vermell,

plorant perquè van trencats);

d'altres, xops, (pudor i perfum).

Només venen per somiar...

Nit de mistos, se'n va la Lluna

(ja ha enredat prou, adeu-siau!).

Arriba el Sol, tot esplèndid!

Però avui tampoc porta pluja

(quines penques, també aquell,

ni que sortís per la tele!).

En fi, benvinguts a urgències.

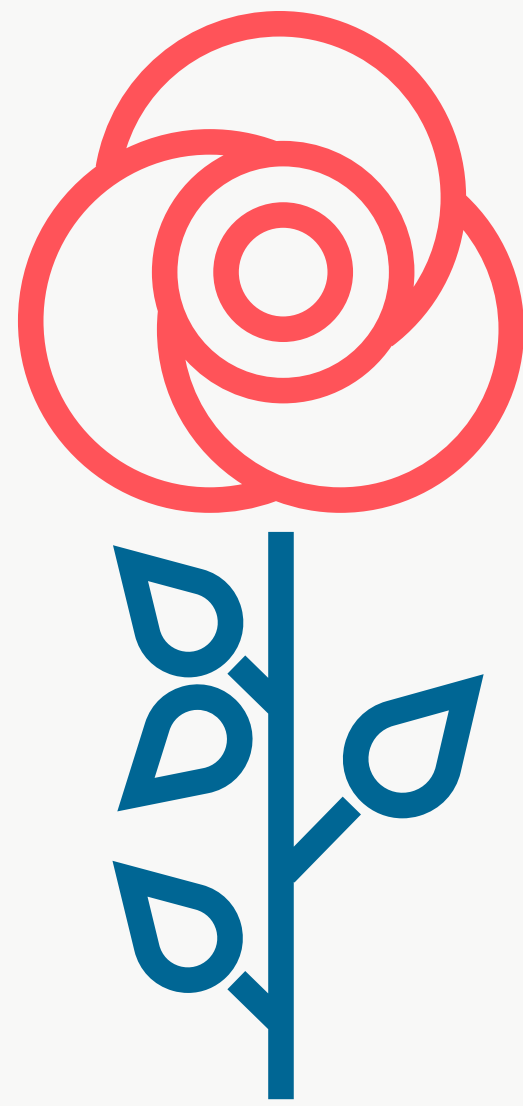
Passin a sala d'espera.

Allà els cridaran pel nom.

Dormo en suspens esperant somiar
en algun moment sense poder esperar,
en aquells ulls de tardor intentant buscar,
i sentir-hi que de tot pot passar.

Corro entre la boira sense poder arribar
fins als teus ulls intensos que em fan volar.

Elisabet Vida Amoros Granell
CAP Sant Sadurní d'Anoia

Jocs Florals

Atenció Primària Metropolitana Sud

Sant Jordi 2024

**Generalitat
de Catalunya**

Salut/

Institut Català de la Salut
Atenció Primària
Metropolitana Sud